

- 'உண்மலை! உழைப்பு! வறற்றி!' என்பதைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டியங்கும் 'தயைவானை அம்மாள் மகளிர் கல்லரி'யின் தமிழாய்வுத்துறையும், 'அனைவருடனும் அறிவினைப்பகிர்ந்து கொள்வோம்' என்பதைத் தாரகமந்திரமாகக் கொண்டியங்கும் 'பதிவுகள்' பன்னாட்டு இணைய ஆய்விதழும் இணைந்து "தமிழ் இலக்கியங்களில் பண்பாட்டுப்பதிவுகள்" என்னும் தலைப்பில் 25.09.2019 அன்று நடத்திய தசேயக்கருத்தரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகள் 'பதிவுகள்' இணைய இதழில் தொடராகப் பிரசுரமாகும். கட்டுரைகளை அனுப்பியவர் முனைவர் வ.மணிகண்டன். - பதிவுகள் -

□□□□□□□□

எட்டுத்தொகை நபில்களில் அகவாழ்வுமுறையானது திருமணத்திற்கு முந்தைய ஆண்பணை இணைவைக்க 'களவு' என்றும் திருமணத்திற்குப்பின் ஆண்பணை இணைவைக்க 'கற்பு' என்றும் குறிப்பிட்டது. இவ்விரண்டும் ஏற்புடைய மரபுகளாகச் சங்க காலத்தில் இருந்தன. பண்ணின் வாழ்வு, மகிழ்ச்சி, வாழ்வதன் அர்த்தம் அனைத்தும் ஆண்பணை மையமிட்டதாக ஆண்பழிச் சமீகம் கட்டமதைத் திருந்தன. இத்தகைய கட்டமப்பின் வழி தமிழரின் அகமரபினுள் காணப்படுகின்ற குறிதன்மை (பகற்குறி, இரவுக்குறி), வறையாடல், அலருக்கு அஞ்சுதல், அறத்து;தோடு நிறறல் உள்ளிட்டவை என்று அகநில்களில் சொல்லப்படுகின்ற அகவாழ்வு எனலாம். அத்தகைய அகவாழ்வுமுறையின்கை கட்டமப்ப இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பகற்குறி இரவாக் குறி
பகற்குறி என பது பகல் வலையில் தலைவன் யாரும் அறியாது வந்து சந்தித்துச் சிலைவதாகும். ஏனெனில் ஊரின் அலராக் கு அஞ்சுவதன் காரணமாக யாருக்கும் தரியாது பகற்குறியும் இரவாக் குறியில் சந்திப்புகள் நிகழ்த்தினர். அவற்றுள் பகற்குறியினை,

'ஊதுவண்டு இமிரும் கோதை
..... நகைமவே நாம் ஆடிய பொழிலே'
இதனைப் போன்றே,
புணர்ச்சி வண்டியனார்
தலைமகன் வந்து இரவாக் குறியில் தலைவியை யாரும் பார்க்காத வண்ணம் வந்து சந்தித்துச் சிலைலுதலைக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய இரவாக் குறி பாடல்களே எட்டுத்தொகை பாடல்களில் அதிக அளவில் வந்துள்ளது. அவற்றுள்,
'அண்ணாய் வழி.....
..... வரிக் கச்சினனே'

என்ற மறே கண்ட அடிகள் பெருமழையையும் பொருட்படுத்துதாது இரவாக் குறியில் வந்து பார்த்துச் சிலைகின்ற தலைவனைக் காட்டுகின்றது. அதாவது பனிக் காலத்தில்த் பொழிந்த மழையினால் பாசிகள் படர்ந்துள்ளது. அவ்வளையிலையே கடும் குளிர் விசுகிறது. மழைப் பொழிவது தாடர்ந்துகொண்டிருந்த நிலையில் அந்த காட்பின் வழியே தலைவன் தலைவியைக் காண இரவாக் குறியில் வந்துசிலை கிறான்.

000000000000 000000000000 :

இன்றைக்கு நடமைமுறை போன்று பழங்காலத்திலும் காதலிப்பதை தவறாக பசுகின்ற போக்கு இருந்துள்ளது. இதனால் ஊர்களின் முன்தங்கள் காதல் தரிந்தால் பண்ணைப் பற்றி வாய்க்கு வருவதை பசுவர்கள் என்று தலைவி அஞ்சுவதைக் கற்றுவது அலர்த்திறல் என்று கற்றப்படுகின்றது. இதனை,

'யானே ஈண்டியெனெ: என நலனே
ஆனா நோயொடு கானல்தே
துறவைன் தம் ஊரானே
மறை மலர் ஆகி மன்றத்தத்தே' (குறூந் .97)

என்ற மறே கண்ட அடிகள் ஊராக் குத் தம் காதல் தரிந்தது எண்ணி மனம் வருந்துகிறாள் என்பதை அறியமுடிகின்றது. ஊர்த்திறிப் பசுவது அலர் என்று குறிப்பிடுவர். இத்தகைய அலரானது வாய்க்குள் முனங்குவதையும் வளிப்படையாக பசுவதையும் குறிப்பிடுகின்றது.

000000000000

அகத்திணைமரபில் வலைன் வறியாடல் என்னும் நோய் நீக்கச் சடங்கு முக்கியமானது. தலைவனின் மீதுகொண்ட அளப்பரிய காதலின் காரணமாகத் தலைவியின் உடலிலும், நடவடிக் கைகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இதன் காரணம் இன்னதென்று அறியாத தலைவியின் தாய் தீய சக்தி ஏதோ தலைவியைப் பிடித்திருக்கிறது என்று கருதினாள். எனவே முதுவாய் பண்ணிபிரை அழதைது இது எதனால் ஏற்பட்டது.

இதற்குரிய பரிகாரம் என்னவென்று கட்டோள். அம்முதுவாய்ப் பணை இது தயெவத்தால் ஏற்பட்ட துன்பம் என்றாள். தன்னை வணங்காத 'சுரபதமன்' மூதலான பகைவர்களாகக் கொண்டு அழித்த பலவகைப் புகழினை உடைய பெரிய கைகளாகக் கொண்டிருக்கிற மூரகனை வழிபட்டால் தலவையின் நோய் தீரும் என்று கபினிளாள். இதனை,

'பாபியரோர்த் தயேத்த பல புகழ்த் தடக்கை
நடு வடே பணைத் தணிகுவள; இவள்...' (அகம் 22: 5-6)
என்ற அகநானூற்றுப்பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

0000000000 0000:

பொதுவாக பிரிவு இரண்டு வழிகளில் கபறலாம். கால்வழியாக நடந்து சலெலுதலும், கலத்தின் வழி பிரிதல் என இருவகையில் நிகழ்கிறது. இதனை,

'இருவகைப் பிரிவும் நிலபெறத் தோன்றினும்
உரியதாகும் என மனார்புலவர்' (குமிழணணல் மு.நூ.ப.62)

என்ற மறேகண்டதொல்காப்பிய நூற்பாவின் வழி தலமைகளைப் பிரிதலும், தலமைகளை உடனிருக்க பிரிதலும் என இருவகை பிரிவினதாகும். இதனையே, 'கொண்டுதலகை கழிதலும் பிரிந்தவன் இரங்கலும் உண்டென மொழிப ஓரிடத்தான்' (மலேது, ப.83)

என்ற மறேகண்ட அடிகள் பிரிவென்பது தலவைன் மட்டும் பிரிந்துசலெவதும், தலவைன் தலவை இரூவரும் சரேந்து சலெவது என இரண்டுவகை பிரிவுகள் பொதுவில் சொல்லப்படுகின்றது.

0000000000000000

தலவைனின் மீதான தலவையின் காமம் எல்லையற்ற நிலையில் பரவிச் சலெகிறது. தலவை அடநை திருக்கும் காமத்தின் வலியை அறிந்திராத தனெறல்காற்று அவளை அலகை கழிக்கிறது. இவள் எத்தகுதுயரூற்றாள் என்பதை அறியாமல் ஊர் அயர்ந்து தபங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஊராரக்குத் தனது நிலையை எவ்வாறு வளிப்படுத்துவது என்று சிந்திக்கும் தலவை மூட்டுவதா? தாக்குவதா? அல்லது ஓவெனக் கதரூவதா? எதனைச் செய்வது என்பதை அறியாமல் திணரூவதை,

'மூட்டுவனே கொல்? தாக்குவனே கொல்?
ஓரனே, யானும்: ஓர் பெற்றி மலேட்டூ
'ஆஅ ஓல்' எனக் கபுவனே கொல்?
அலமரல் அசவைளி அலபைப், என
உயவூ நோய் அறியாதூ, தூஞ்சும் ஊர்க்கே' (கூறூந்: 28)

என்று பாடூகிறார். இதனைப் போன்றே தலவைன் பிரிந்துசலென்று திரும்பி வராத நிலையில் தலவை தனது மனவதேனையானது கன்று இழந்த பசூவின் பாலபை போன்று பயனற்ற வாழ்வின் அடநைத்தாக உணர செய்துள்ளதை அறியமூபிகின்றது.

0000000000:

பசலநோய் என்பது காதலகை காணாதபோது தலவைக்கு ஏற்படூகின்ற ஓரூவகை உளநலக் கூறவை என்று கபறலாம். இந்நோயினால் தலவை சரியாகச் சப்பிடூவதில்லை.

இருக்கவணேடும். மலேமும் தலவையானவள் தலவைனுக்குத் தாய் போன்றவளாகவும் இருக்கவணேடும் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

தலவைன் தலவி மனம் ஒன்றி வாழ்வதை சிறந்த மணப்பொருத்தமாக அறியலாம். அதற்கு மனம் ஒத்து வாழ்பவரின் வாழ்வியல் எத்தகையது என்பதை,

'சாதல் அஞ்சனே: அஞ்சுவல் சாவின
பிறப்புப் பிறிது ஆகுவது ஆயின
மறக்குவனே கொல் என காதலன் எனவே' (நற்.397)

என்ற மறேகண்ட அடிகள் மனம் ஒத்து வாழ்பவர்கள் சாவாக்கூடு அஞ்சவில்லை. ஆனால் இறந்து மறுபிறவியில் ஒருவனையைப் பிறந்தால் அப்பிறவியில் காதலனை மறந்துவிடவேனோ என்று காதலி வருந்துவதை மறேகண்டவாறு அறியமுடிகின்றது.

0000000000 00000000:

இன்றைய நாட்களைப் போன்றே பழங்காலத்திலும் பற்றோர்களால் திருமணம் நடத்திவைக்கின்ற மரபு இருந்துள்ளது. இவ்வழக்கம் ஆரிய கருத்தாகக் கம் நிலவிய சமூகத்தில் இன்றைய மறைபடி பண்பாடாகும் சடங்கு இருந்தது. அங்கு தலவைன் வீட்டார் பண்கடேட்டு சனைநனர். இதனை,

'நெறியறி சநெிகுறி புரிதிரிபு அறியா அறிவணை முந்துநீ இ
தகமைககு தகைவகை அறியும் சானறவர் இனமாக
சயே உயர் வறென்பும் வந்தனன்
படி எழில் உண்கணும் பொலிகமா இனியே' (கலி.39)எ

என்ற மறேகண்ட அடிகள் இன்றைய நாட்களில் பண்கடேட்டு வருதலையைப் போன்று பழங்காலத்திலும் தலவி வீட்டிற்கு பண்கடேட்டு சலைலும் வழக்கத்திணை அறியமுடிகின்றது. மலேமும் மணநாளாகு ஏற்ற முகபுரத்த நாளினை சோதிடம் மலமம் அறிய மணமகன் வீட்டார் அறிந்துகொண்டதை அறியமுடிகின்றது.

0000000000 000000

கலப்பு மணம் என்பது இருவர் மணங்கள் கலந்துகொண்டதைக் கலப்பு மணம் என்று கூறலாம். கலப்பு மணம் என்பது சாதி, சமய வேறுபாடற்ற இருண்ட மணம் கலப்பதைக் கூறலாம். இன்றைய நிலையில் பலரும் கலப்பு மணத்தனை எதிர்க்கின்றனர். காரணம் வேத கருத்தாகக் கம் நிரம் பியவர்களே இன்றும் காணப்படுகின்றனர். கலயாணம் என்பதன் பொருள் பலராகுத் தரிவதில்லை. இருவர் சரேவதுதான் இயல்பு. ஆனால் இயல்பில் இன்று எதுவும் நடப்பதில்லை. பலரக்பி சரேத்து வகைக்கும் மறையே காணப்படுகிறது. இன்றைய இந்த மனநிலை போலவே சாதிய உணர்வு சங்க காலம் பண்களிடையே இல்லலை என்று கூறுவதை,

'பொருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
இருங்கழிச் சறெவின உழாஅது சயெது
வண்கல் உப்பின் கொள்ளை' (அகம், 140:1-15)

நயெதல் நிலப்பணை உப்பு வறக்கும் போது மரபு நில ஆண்பார்த்து புரிந்துகொண்ட பின்பு இருவரிடையே வரதைல் என்ற மனநிலை உருவாகிறது. அந்த இருவரின் உணர்வில்

ஏற்பட்ட புரிதலையே கலப்பு மணம் என்று கபறலாம். ஆனால் இன்றைய நிலையில் கலப்பு மணம் என்பதன் பொருள் சாதிவிட்டு சாதி மணம் செய்துகொள்வது என்ற கருத்துப் பிழை சமீகத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது.

000000000000 :

இன்றைய நாட்களைப் போன்றே பழந்தமிழகத்திலும் பெண்களின் காதல் மணச் சூதந் திரத்திறகுத் தடையிருந்துள்ளது. ஆனால் அந்தத் தடையை மீறி பெண்கள் காதல் மணம் செய்துகொண்டதை (உடன்போக்கு என்ற அக இலக்கணம் கபறுகிறது) தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களின் வழி அறியலாம். இதனை,

'கொடும் போரின்றியும் கரணம் உண்டே
 புணர்ந்துடன் போகிய காலையான்'

என்ற தலைகாப்பு நபிற்பாவின வழி இத்தகைய உடன்போக்கை அறிந்துகொள்ளலாம். இதனையே

'வெல்இடசைச் சிலை மாலவை ஓழுக்கத்தீர் இவ்வடை
 எனமகள் ஒருத்தியும் பிறர்மகன் ஒருவனும்
 தம்துள்ளே புணர்ந்து தாமறி புணர்ச்சியர்
 அன்னார் இருவரைக் காணிரரோ - பெரும்
 காணோம் அல்லமே: கண்டனம் சூரத்திடை' (கலி.9)

என்ற மறே கண்ட அடிகள் இயற்கையிழந்த உடன்போக்கை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இன்றைய நிலையில் உடன்போக்கு என்ற சொல் காலமாற்றத்தில் கொச்சையாக ஓடிபோய் மணம் செய்துகொள்ளல் என்று கபறப்படுகின்றது. சங்க காலத்து உடன்போக்கு பிறகால ஆரிய சமய சடங்குகள் மிகுந்தமையின் காரணமாக காதல் மணம் ஓடுகக் பட்டன.

000000000000 :

மறே கண்ட இக்கட்டுரையானது எட்டுத்தொகை நூல்களில் அக வாழ்வுமுறை என்ற அடிப்படையில் அமைந்துள்ள பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியலில் இடம்பெறுகின்ற காதல் வயப்பட்ட வாழ்வியலில் தலைவனும் தலைவியும் காதல் செய்கின்ற நிகழ்வில் இடம்பெறுகின்ற குறித்தன்மையும் (பகற்குறி, இரவாக்குறி) தலைவியின் காதல் நிகழ்வு ஊருக்குத் தெரிந்து அலர்த்துற்றுக்கபடாத என்ற அச்சம், அதன் பிறகு வரவினகை காலம் கடத்தாமல் திருமணம் செய்துகொள்ள விழவைதும் அதற்கான எதிர்ப்பு வருகின்ற போது உடன்போக்கு செய்து காதல் மணத்தினையை செய்து பழந்தமிழர் வாழ்வியலில் அரங்கேறின. இன்றைய நாட்களில் நடக்கின்ற பெண்கடேட்டு திருமணம் செய்துகொள்வது (ஆரிய பண்பாட்டிற்குப் பிறகு) பழந்தமிழகத்தில் இருந்துள்ளது இக்கட்டுரையின் மபிலம் அறியமுடிகின்றது.

*00000000000000 :0000000000,000000000000 0000000000,00000000000000000000 (0000000000),
 00000000.